

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Ławnicy: H. M., S. C.

Protokolant: Arkadiusz Orzechowski

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **D. M.**

przeciwko **M. K.**

o ustalenie, wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy

I. ustala, że powód D. M. był zatrudniony u pozwanego M. K. na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 01 września 2011r. do dnia 15 listopada 2011r.;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.000 zł brutto (cztery tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 grudnia 2011r. do dnia zapłaty;

III. dalej idące powództwo oddala;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze kwotę 200 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód był ustawowo zwolniony;

V. nadaje wyrokowi w punkcie II rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.600 zł.

UZASADNIENIE

Powód D. M. w pozwie wniesionym przeciwko M. K. domagał się ustalenia istnienia stosunku pracy oraz zasądzenia kwoty 4.400 zł, wraz z ustawowymi odsetkami, z tytułu niewypłaconego wynagrodzenia z pracą od 01 września 2011 r. do 15 listopada 2011 r. oraz za urlop wypoczynkowy od 01 czerwca 2011 r. do 31 sierpnia 2011 r. W uzasadnieniu swojego żądania wskazał, że w czerwcu 2011 r. został zatrudniony przez pozwanego, jako robotnik budowlany, na okres trzech miesięcy. Po tym okresie umowa wygasła, lecz nie został mu udzielony urlop wypoczynkowy w wymiarze 56 godzin i wypłacony ekwiwalent za ten urlop. Z zapewnień pozwanego wynikało, że po pierwszej umowie miała być druga umowa na okres trwania budowy, lecz nigdy jej nie otrzymał. Powód, pomimo obietnic pozwanego i zakończenia budowy, nie otrzymał ani umowy o pracę za ten okres ani wynagrodzenia za pracę.

W odpowiedzi na pozew pozwany M. K. wskazał, że powód był zatrudniony w jego firmie od dnia 01 czerwca 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2011 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na czas określony, z wynagrodzeniem 1.600 zł brutto. Całe wynagrodzenie zostało mu wypłacone, co jest uwidocznione na listach płac. Przeprowadzona została kontrola przez Inspekcję Pracy, która w tym zakresie nie wskazała żadnych uchybień.

Na rozprawie w dniu 04 maja 2012 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Na rozprawie w dniu 20 lutego 2013 r. powód sprecyzował, że żąda kwoty 4.000 zł tytułem wynagrodzenia oraz kwoty 400 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za okres od 01 czerwca 2011 r. do 31 sierpnia 2011 r., jak również, że domaga się odsetek od dochodzonej kwoty od dnia 15 listopada 2011 r. do dnia zapłaty. Oświadczył, że wynagrodzenie było płatne ostatniego dnia miesiąca, a nadto, że świadectwo pracy otrzymał za pośrednictwem poczty gdzieś na początku września 2011 r. i nie wnosił o jego sprostowanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest, że D. M. był zatrudniony przez M. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlu i Usług (...) w J., w okresie od dnia 01 czerwca 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2011 r., na podstawie umowy o pracę na czas określony zawartej na ten okres. D. M. wykonywał pracę, jako robotnik budowlany, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem 1.600 zł brutto miesięcznie.

W okresie zatrudnienia od dnia 01 czerwca 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2011 r. D. M. wykorzystał przysługujący mu urlop wypoczynkowy w wymiarze 7 dni.

Dowód: kopia świadectwa pracy k. 7;

W okresie od dnia 01 czerwca 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2011 r. D. M. wykonywał prace na budowie obiektu dla firmy (...) przy ul. (...) w J.. D. M. i M. K. umówili się, że po zakończeniu obowiązywania umowy o pracę na czas określony, zawrą kolejną umowę o pracę na dalszy okres, na takich samych warunkach, na podstawie której D. M. będzie nadal pracował na tej budowie.

Dowód: zeznania świadka A. S. k. 33v,

zeznania powoda D. M. k. 34-34v;

W okresie od dnia 01 września 2011 r. do dnia 15 listopada 2011 r. D. M. w dalszym ciągu wykonywał prace, na rzecz M. K., na budowie obiektu dla firmy (...) przy ul. (...) w J.. D. M. pracował od poniedziałku do soboty, od 7 do 10 godzin dziennie, przy czym w soboty krócej. Jego pracę nadzorował kierownik budowy P. M., pracownik M. K.. Po dniu 15 listopada 2011 r. D. M. nie wykonywał już żadnych prac na tej budowie z uwagi na brak pracy dla pracowników M. K..

Dowód: zeznania świadka A. S. k. 33v,

zeznania świadka Z. W. k. 33v-34,

zeznania powoda D. M. k. 34-34v;

D. M., pomimo wcześniejszych ustaleń, nie otrzymał pisemnej umowy o pracę za okres od dnia 01 września 2011 r. do dnia 15 listopada 2011 r. Nie otrzymał również od M. K. wynagrodzenia za pracę wykonaną w tym okresie w wysokości 4.000 zł brutto.

Bezspornym jest, że M. K. wypłacał pracownikom wynagrodzenie ostatniego dnia miesiąca.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwa w znacznej części zasługiwało na uwzględnienie.

Powód D. M. domagał się ustalenia istnienia stosunku pracy w okresie od dnia 01 września 2011 r. do dnia 15 listopada 2011 r., którego stronami miały być strony niniejszego postępowania, zasądzenia na jego rzecz należnego wynagrodzenia za ten okres w wysokości 4.000 zł oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za okres od 01 czerwca 2011 r. do 31 sierpnia 2011 r. w wysokości 400 zł.

W pierwszej kolejności należało zatem ustalić, czy powód miał interes prawny, aby domagać się ustalenia istnienia stosunku pracy. Roszczenie to powód oparł bowiem na treści art. 189 kpc, zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W ocenie Sądu, powód wykazał istnienie takiego interesu prawnego. Sąd orzekający w niniejszym postępowaniu w pełni popiera bowiem stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2009 r. (II P 156/09, LEX nr 577459), że „skoro sam ustawodawca wyodrębniła jako samodzielną sprawę o ustalenie stosunku pracy (art. 23(1) k.p.c., art. 461 § 1(1) k.p.c., art. 63(1) k.p.c.), to oznacza to, że są to regulacje szczególne do art. 189 k.p.c. i potwierdzają jedynie, że w takim powództwie o ustalenie zawsze zawiera się interes prawny, o który chodzi w tym przepisie. W sporze o istnienie stosunku pracy, żądanie jego ustalenia zawsze stanowi o żywotnym prawie (interesie) powoda pracownika nie tylko aktualnym lecz i przyszłym, nie tylko w sferze zatrudnienia lecz i ubezpieczenia społecznego”.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 01 września 2011 r. do dnia 15 listopada 2011 r., a zatem niewątpliwie miał on interes prawny w tym, aby domagać się ustalenia istnienia stosunku pracy w tym okresie.

Następnie należało zbadać, czy stosunek prawny łączący strony był stosunkiem pracy, czy też stosunkiem opartym na podstawie umowy cywilnoprawnej.

Zgodnie z treścią art. 22 § 1 kp, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

W ocenie Sądu, stosunek łączący strony postępowania spełniał kryteria charakterystyczne dla stosunku pracy, a mianowicie: konieczność osobistego wykonywania pracy, podporządkowanie pracownika pracodawcy, wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy i na jego ryzyko, odpłatność. Z ustaleń Sądu wynika, że powód był zobowiązany do osobistego wykonywania pracy na rzecz i ryzyko pozwanego, był podporządkowany poleceniom pozwanego, wydawanym mu przez kierownika budowy bezpośrednio nadzorującego pracę, jak również miał otrzymać za wykonaną pracę wynagrodzenie w umówionej wysokości, tj. 1.600 zł brutto miesięcznie.

Dokonując ustaleń faktycznych w powyższym zakresie Sąd oparł się na zeznaniach powoda, które ocenił jako w pełni wiarygodne. W niniejszej sprawie bezsporna była okoliczność, że strony zawarły umowę o pracę na czas określony, od dnia 01 czerwca 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2011 r. i na podstawie tej umowy powód wykonywał pracę na rzecz pozwanego w pełnym wymiarze czasu pracy, jako robotnik budowlany, za wynagrodzeniem wynoszącym 1.600 zł brutto miesięcznie. Bezspornym było, że w tym okresie powód wykonywał pracę na budowie obiektu dla firmy (...) przy ul. (...) w J.. Powód konsekwentnie i niezmiennie w niniejszym postępowaniu prezentował przy tym stanowisko, iż ustalił z pozwanym, że zostanie zawarta kolejna umowa o pracę, na dalszy okres trwania prac na tym obiekcie, przy czym będzie to umowa na tych samych warunkach, które zostały określone w umowie o pracę na czas określony. Powód wskazywał jednocześnie, że w okresie od dnia 01 września 2011 r. do dnia 15 listopada 2011 r. w dalszym ciągu wykonywał pracę na tym obiekcie, przy czym pracował od poniedziałku do soboty, od 7 do 10 godzin dziennie, przy czym w soboty krócej. Jego pracę nadzorował kierownik budowy P. M., pracownik M. K.. Pracę wykonywał zatem na takich samych zasadach, jak w okresie obowiązywania umowy o pracę na czas określony.

Sąd ocenił zeznania powoda D. M. jako wiarygodne, albowiem znajdowały one w znacznej części potwierdzenie w zeznaniach świadków A. S. i Z. W.. Z zeznań A. S. wynika, że również miał zawartą z pozwanym umowę o pracę w okresie od dnia 01 czerwca 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2011 r. Świadek zeznał przy tym, że pozwany także jemu obiecywał dalszą umowę o pracę. Z kolei świadek Z. W. wskazał, że powód brał udział w wykonywaniu prac na tym obiekcie, które odbywały się w listopadzie. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności zeznań tych świadków. Wprawdzie A. S. także był pracownikiem pozwanego, ale z jego zeznań nie wynika, aby pozostawał on w jakimś konflikcie z pozwanym w związku z łączącym te osoby stosunkiem pracy.

Z tych względów Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego, iż zatrudniał on powoda wyłącznie do dnia 31 sierpnia 2011 r., tj. do dnia obowiązywania umowy o pracę na czas określony, zaś za wykonywanie przez powoda pracy w późniejszym okresie może odpowiadać wyłącznie P. M.. Należy przy tym zauważyć, iż pozwany nie wykluczył kategorycznie, że rozmawiał z powodem na temat przedłużenia umowy o pracę, a wskazał jedynie, że takiej sytuacji nie pamięta.

Powyższe okoliczności w sposób jednoznaczny wskazują zatem, iż strony łączył stosunek pracy opisany w art. 22 kp. W okresie od dnia 01 września 2011 r. do dnia 15 listopada 2011 r. powód wykonywał bowiem na rzecz pozwanego pracę określonego rodzaju, pod jego kierownictwem i na jego ryzyko, w miejscu i czasie przez pozwanego wyznaczonym, a pozwany miał wypłacać powodowi z tego tytułu ustalone wynagrodzenie.

Z tych względów Sąd uwzględnił żądanie powoda i ustalił, że strony łączył stosunek pracy w okresie od dnia 01 września 2011 r. do dnia 15 listopada 2011 r. Skoro bowiem strony zawarły umowę o pracę, a następnie stosunek pracy nie został w żaden sposób rozwiązany, to uznać należało, iż powód był zatrudniony przez pozwanego na podstawie umowy o pracę w okresie przez niego wskazanym.

W konsekwencji Sąd uznał również za zasadne roszczenie powoda o zasądzenie na jego rzecz należnego wynagrodzenia za powyższy okres zatrudnienia. Powód domagał się kwoty 4.000 zł, co odpowiada wynagrodzeniu brutto za okres dwóch i pół miesięcy pracy, przy uwzględnieniu, że strony ustaliły wynagrodzenie w wysokości 1.600 zł brutto miesięcznie. Sąd zasądził zatem na rzecz powoda tytułem wynagrodzenia kwotę 4.000 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty. Z ustaleń Sądu wynika bowiem, że pozwany wypłacał wynagrodzenie za dany miesiąc w ostatnim dniu miesiąca. Tym samym pozostawał on w opóźnieniu w wypłacie powodowi należnego wynagrodzenia za pracę od dnia 01 grudnia 2011 r. Z tych względów żądanie powoda w zakresie zasądzenia odsetek od dnia 15 listopada 2011 r. musiało ulec oddaleniu, co znalazło wyraz w punkcie III wyroku.

Sąd nie uwzględnił natomiast roszczenia powoda o zasądzenie na jego rzecz kwoty 400 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w okresie zatrudnienia od dnia 01 czerwca 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2011 r. Należało bowiem zwrócić uwagę, iż we wrześniu 2011 r. powód otrzymał świadectwo pracy za ten okres zatrudnienia. W świadectwie tym pozwany wskazał, że powód wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 7 dni. Powód przed złożeniem pozwu w niniejszej sprawie nie kwestionował tego zapisu i nie domagał się sprostowania świadectwa pracy w tym zakresie. Z tych względów Sąd oddalił w tym zakresie powództwo o zapłatę, co również znalazło wyraz w punkcie III wyroku.

Sąd nadał wyrokowi w pkt. II rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.600 zł, na podstawie art. 477² § 1 kpc, zgodnie z którym sąd, zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Sąd na podstawie art. 113 § 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony (4.000 zł x 5% = 200 zł).